

Z P R A V O D A J

*pro bohdanečskou farnost – Bohdaneč, Třebětín, Vickovice, Bělou, Tasice,
Kotoučov, Novou Louku, Dvorecko, Prostřední Ves, Řeplice, Šlechtín, Dědice,
Michalovice, Hostkovice a Hlohov*

Prosinec 2015

Vánoční

28. číslo

neprodejně

informace farnosti Bohdaneč

7. ročník

BOHDANEČ – kostel Zvěstování Páně

**POŽEHNANÉ VÁNOČNÍ SVÁTKY
A BOŽÍ PŘÍZEŇ
PO CELÝ NASTÁVAJÍCÍ ROK!**

Co mlčky říká Boží dítě?

Že zachránit nás může změna.

Odložit všechno důležité a navrátit se do Betléma.

Žít lépe jako děti Boží

Rozdávat všude více lásky,

víc radovat se, lépe sloužit,

jen tak je člověk plně šťastný.

František Trtílek: Vánoce 2014

Vážení čtenáři,

přeji Vám požehnané vánoční svátky, přeji Vám, abyste v tomto Svatém roce milosrdenství zakusili ve svém životě něžný a líbezný dotek Božího odpuštění, Boží přítomnosti u nás a Boží blízkosti. Situace ve světě ani kolem nás není vůbec jednoduchá, proto Vás naléhavě prosím, abychom se začali opravdově, vroucně modlit. Tak se sjednotíme s narozeným Ježíšem a budeme se moci těšit z jeho blízkosti. Začněme se v rodinách modlit růženec nebo alespoň desátek živého růžence, oživme prožívání mše svaté, s vírou přijímejme eucharistii. Přistupujme k svátosti smíření, protože to je privilegované místo Božího milosrdenství. Nezapomeňme, že kdo alespoň jednou za rok nepřistupuje ke svátosti smíření, k eucharistii, vážným způsobem narušuje svůj vztah s Bohem. Jinak řečeno, je to těžký hřích (neposlušnost). Bůh určil běh života a stvoření a On určuje, co člověk může dělat v rámci mantinelů přirozeného zákona mravního. Člověk jeho vůli přijme nebo nepřijme, ale nemůže se nijak vyvázat z Jeho řádu. Svátost smíření a eucharistie jsou hlavními nástroji k čerpání Božího milosrdenství. Ten, kdo je odmítá přijmout, sám se zbavuje věčného života s Bohem (nebe). Zanechme starých návyků, praktické nevěry a učme se žít podle evangelia a učení církve.

Začal Rok milosrdenství, doba velkých Božích milostí. Navraťme se k Bohu a prosme o odpuštění pro sebe i druhé. Modleme se za nepřátele, za ty, kteří mají ve svých rukou zodpovědnost a moc. Ježíš, narozené dítě v Betlémě k nám vztahuje své ručky a touží, abychom se k němu navrátili a těšili se v jeho přítomnosti. Přeji Vám požehnané Vánoce, milosti a milosrdenství plný rok 2016.

P. Stanislav Tomšíček

Jak se nás Bůh dotýká?

*Na rozdíl od nás, lidí, má daleko pestřejší fantazii.
Prostřednictvím všech věcí stvořených, viditelných i neviditelných,
objevovaných i jen tušených,
Prostřednictvím tónů i barev, vším může dát do pohybu naše srdce.*

*Proto zvláště v tento vánoční čas,
Bychom je neměli zatvrzovat.*

Katecheze papeže Františka na gen. audienci, nám. sv. Petra

(1 Kor 1,23-25)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Včera jsem tady v bazilice sv. Petra otevřel jubilejní Svatou bránu milosrdenství. Ještě před tím jsem tak učinil v katedrále v Bangui, hlavním městě Středoafričké republiky. Dnes bych se spolu s vámi chtěl zamyslet nad významem tohoto Svatého roku a odpovědět na otázku: *proč Svatý rok milosrdenství?* Co je jeho smyslem?

Církev tento mimořádný moment potřebuje. Neříkám, že pro církev je dobrý. Říkám, že církev tento mimořádný moment potřebuje. V naší době hlubokých změn je církev povolána poskytnout svůj osobitý přínos tím, že zviditelní znamení přítomnosti a blízkosti Boží. A Svatý rok je příhodným časem pro nás všechny, abychom se rozjímáním o božském milosrdenství, přesahujícím každé lidské omezení a ozařujícím temnotu hříchu, mohli stát přesvědčivějšími a účinnějšími svědky.

Pohlédnout k Bohu, milosrdnému Otci, a k bratřím, kteří potřebují milosrdenství, znamená obrátit pozornost k *podstatě evangelia*, k Ježíši, k Milosrdenství, které se stalo tělem a zpřístupňuje našim zrakům velké mystérium trojiční lásky Boha. Slavit Svatý rok milosrdenství znamená učinit znovu středem našeho osobního života a našich komunit specifikum křesťanské víry, tedy Ježíše Krista, milosrdného Boha.

Tedy, Svatý rok *žitého milosrdenství*. Ano, drazí bratři a sestry, tento Svatý rok je nám nabízen, abychom zakusili ve svém životě něžný a líbezný dotek Božího odpuštění, Boží přítomnosti u nás a Boží blízkosti zvláště ve chvílích největší nouze.

Tento Svatý rok je zkrátka výsadním momentem církve, aby si osvojila volit výhradně *to, co se nejvíce líbí Bohu*. A co je tím, co se *Bohu líbí nejvíce*? Odpouštět svým dětem, mít s nimi slitování, aby také odpouštěli bratřím a zářili ve světě jako pochodně Božího milosrdenství. To je to, co se Bohu líbí nejvíce. Svatý Ambrož v jednom teologickém spise pojednávajícím o Adamovi komentuje stvoření světa a říká, že Bůh každý den, kdy něco učinil – měsíc, slunce či živočichy – říká: „A Bůh viděl, že je to dobré.“ Když však učinil muže a ženu, Bible říká: „Viděl, že to bylo velmi dobré.“ A svatý Ambrož se ptá: „Proč říká »velmi dobré«? Proč je Bůh po stvoření muže a ženy tolik spokojen?“ Protože nakonec měl komu odpouštět. A to je krásné: radostí Boha je odpouštět, bytím Boha je milosrdenství. Proto máme v tomto mimořádném roce otevřít srdce, aby nás všechny tato Boží láska a tato radost naplnila milosrdenstvím. Svatý rok bude pro církev „příhodným časem“, pokud se naučíme volit *to, co se*

Bohu líbí nejvíc, aniž bychom podlehli pokušení myslet si, že něco jiného je důležitější či prvořadější. Nic není důležitější než volit *to, co se Bohu líbí nejvíc*, tedy Jeho milosrdenství, Jeho lásku, Jeho jemnocit, Jeho objetí, Jeho pohlazení!

Také nezbytné dílo obnovy institucí a struktur církve je prostředkem, který nás má vést k zakoušení živého a oživujícího Božího milosrdenství, které jediné může zaručit církvi, aby byla oním městem, jež je postaveno na hoře a nemůže zůstat skryto (srov. *Mt 5,14*). Pouze milosrdná církev září! Kdybychom měli být jen na chvíli zapomenout, že *tím, co se Bohu líbí nejvíc*, je milosrdenství, byla by každá naše snaha marná, protože bychom se stali otroky svých institucí a svých struktur, i kdyby byly jakkoli obnovené. Byli bychom stále otroky.

„Mocně pocítit radost, že jsme byli nalezeni Ježíšem, který nás jako Dobrý Pastýř přišel hledat, protože jsme zbloudili“ (*Homilie papeže Františka, nešpory z vigilie neděle Božího milosrdenství, 11. duben 2015*) – to je cíl, který si církev klade v tomto Svatém roce. Takto v sobě posílíme jistotu, že milosrdenství může skutečně přispět k vytvoření lidštějšího světa. Zvláště v těchto našich časech, kdy je odpuštění v prostředích lidského soužití vzácným hostem, se důraz na milosrdenství stává naléhavějším, a to všude: ve společnosti, v institucích, v práci a také v rodině.

Jistě, někdo může namítnout: „Ale Otče, neměla by církev v tomto Roce dělat něco víc? Je správné rozjímat o Božím milosrdenství, ale existují urgentní potřeby!“ To je pravda, mnohého je třeba a já to jako první nepřestávám připomínat. Je však třeba mít na zřeteli, že kořenem zapomnění, do něhož milosrdenství upadá, je vždycky *sebeláska*. Ve světě má podobu exkluzivního hledání vlastního prospěchu, potěšení a poct pojících se ke snaze hromadit bohatství, zatímco v životě křesťanů je často maskována pokrytectvím a zesvětštěním. To všechno odporuje milosrdenství. Ve světě popudy sebelásky odcizují milosrdenství a jsou tak mnohé a četné, že často už nejsme s to rozpoznat je jako krajnosti a pochybení. Proto je nezbytné uznávat, že jsme hříšníci, abychom v sobě posílili jistotu božského milosrdenství. „Pane, jsem hříšník; Pane, jsem hříšnice: přijď se svým milosrdenstvím.“ To je krásná modlitba, snadná modlitba, kterou lze říkat denně: „Pane, jsem hříšník; Pane, jsem hříšnice: přijď se svým milosrdenstvím.“

Drazí bratři a sestry, rád bych, aby v tomto Svatém roce každý z nás udělal zkušenost s Božím milosrdenstvím, abychom byli svědky *toho, co se Bohu líbí nejvíc*. Je naivní myslet si, že to může změnit svět? Ano, lidsky řečeno je to bláznovství, ale „pošetilá Boží věc je moudřejší než lidé a slabá Boží věc je silnější než lidé“ (1 *Kor 1,25*).

Převzato <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=22898>

Příspěvek Th et Ph Mgr. Karla Pompeho, emeritního profesora

OKÉNKO DO DUŠE: „Rodičko Boží vznešená...“

Úmyslně volím pro toto adventně – vánoční skromné zamyšlení závěrečnou píseň z rorátů II. ze 16. století, přesněji její úvodní slova.

Víme, že bez Panny Marie a jejího „staň se by nebyla historie Nového zákona od narození Krista. A proto advent, adveniat Regnum tuum, prosba o příchod Království, jež zaznívá v modlitbě Otče náš, je doba očekávání příchodu.

O to více prožíváme, přes sv. Mikuláše i slavnost Neposkvrněného početí P. Marie, narození Ježíška.

Odpusťte mi subjektivní názor, ale vadí mi profánní a komerční znění koled a vánočních písní už v průběhu listopadu... To tajuplné a oslovující zaznění nejen té „Narodil se Kristus Pán“ bylo a patřilo podvečeru 24.12.! Tam a zde se projevil a projevuje fenomén rodiny, uvědomění si důležitosti lásky (sláva Bohu a pokoj lidem dobré vůle).

Nezlobte se, že neztotožním tuto pravdu a tvrzení o benevolenci k uprchlíkům. Mezi tzv. zvyklosti Vánoc patří i prostřední talíře pro eventuálního hosta. Zdůrazňuji singulár, ne plurál; nelze srovnávat ojedinělou emigraci od nás s vlnou těch, kdo lehkovážně opustí svou domovinu.

Zde musím souhlasit s panem prezidentem i jeho obavami a předvídaním toho, o čem se můžeme dočíst v aktuálních proroctvích.

Obrat'me se však, jako věřící, k P. Marii a Jejímu Synu. Půjdeme opět církevním rokem – od Betléma na Kalvárii a hlavně k vítězství Krista – Krále, nebe i země! Pane Ježíši a Panno Maria, chceme být VAŠI!

Váš Karel Pompe

DRUHÁ INFORMACE O SBÍRKÁCH V BOHDANEČSKÉ FARNOSTI

Na sbírkách v Bohdanči, Třebětíně a Michalovicích se od neděle, 9. 8. 2015 do 27. 12. 2015 vybralo celkem 17.283 korun. Peníze pravidelně vybírají z kasiček po bohoslužbách pan Petrus, paní Holubová, pan Holub, nebo pan Laudát. Níže je přehled pro informaci:

INFORMACE O SBÍRKÁCH V BOHDANEČSKÉ FARNOSTI k 27. 12. 2015		
sbírky v Bohdanči a Třebětíně k 2. 8. 2015 celkem		22.538 korun
sbírky od 9. 8. 2015 do 27.12. 2015 celkem		17.283 korun
z toho	sbírka 20. 9. 2015 na církevní školství	130 korun
	sbírka 18.10. 2015 na misie	1.130 korun
	sbírky 8. a 15. 11. na plošné pojištění budov	1.940 korun
Sbírky za rok 2015 k 27. 12. 2015 celkem		39.821 korun

Advent v bohdanečské farnosti

O první neděli adventní během mše svaté proběhlo žehnání adventních věnců, které si zájemci přinesli a položili na připravený stůlek před obětním stolem. Na začátku se nejprve rozsvítily první svíce na adventním věnci, který byl na obětním stole místo vázy s květinami a poté pan farář požehnal přinesené věnce na stolku, které si po skončení bohoslužby farníci odnesli zpět domů.

O druhé neděli adventní přišel k nám do kostela v Bohdanči opět Mikuláš. Přítomné děti ho přivítaly písničkou, Mikuláš s nimi poté před lavicemi vpředu promlouval a pak každému předal sáček s nadílkou a adventní kalendář. Aby to přítomným dospělým v kostele nebylo líto, také jim Mikuláš všem předal drobný balíček se sladkostmi. Při odchodu mu děti opět zazpívaly a bohoslužba pak skončila, jako obvykle.

Před třetí adventní nedělí, v sobotu, 12. prosince odpoledne, se na faře v Bohdanči, ve společenské místnosti, uskutečnilo opět setkání, během kterého si každý, kdo přišel, měl možnost vyrobit z vosku zvonečky. Voskové svíce se musely předem roztavit na klasických kamnách a poté, se z vosku mohly tvořit

zvonečky. Zvonky vyrábíme každoročně v adventní době, také jimi doplňujeme stávající zvonečky, kterými se zdobí vánoční stromy a chvojky ve vázách v kostele při vánoční výzdobě.

Poslední, čtvrtý adventní týden, ve středu, 16.12., v 7.00 ráno, proběhla ranní, adventní, rorátní bohoslužba v Bohdanči, v kostele.

VÁNOCE

ČÍM VÍCE DÁRKŮ, TÍM VÍCE RADOSTI ?

Říká se, že Vánoce jsou svátky dětské radosti. Dětem přirozeně dělají radost dárky. Někdy ale podlehneme představě, že platí jakási přímá úměra: čím více dárků, tím více radosti. Není tomu ale tak!

DÁREK JE PŘEDEVŠÍM OSOBNÍ POSELSTVÍ

Dárek není jen ona věc, která se dává a která má určitou peněžní hodnotu. Dárek je především osobní poselství, které říká "mám tě rád". A něco takového se penězi vyjádřit nedá. V dárku - pokud je myšlen upřímně - dáváme totiž sami sebe. A to je velká,

slavná věc, kterou bychom měli o Vánocích zažít.

DÁREK NAD DÁRKY

Je před námi příležitost dát dětem dárek nad dárky. Totiž jistotu, že máme rádi nejen je, ale že se máme rádi i my dospělí kolem dokola. A není vůbec od věci, když třeba při štědrovečerní večeři vyhradíme chvíli, kdy všichni společně vzpomínáme na ty, kdo nějak patří do okruhu naší lásky, přízně, sympatií, a když děti v tomto vzpomínání mají své významné slovo. Takovýto dárek citové jistoty v rodinném společenství se nikdy neztratí, nezkaží, nezestárne, nezapomene.

NESTYDĚT SE ZA PROJEV LÁSKY

Říká se také, že o Vánocích se otvírají lidská srdce. Ano, je tomu tak - co to však znamená? Je to doba, kdy si dospělí vzájemně projevují více lásky, kdy ji více dávají najevo a nestydí se za ni. Je to také velká příležitost k odpuštění a k usmíření všude tam, kde došlo k nedorozumění a k hořkostem.

DOPORUČENÍ PRO RODIČE

Děti toho velice mnoho dostanou. Naskytá se tedy nebývalá příležitost, aby také mohly více dávat. Aby samy mohly zakoušet radost a uspokojení z toho, že mohou někoho obdarovat a působit radost. Je tu jedinečná příležitost učit děti, jak překonávat své osobní sobectví. Prostě někomu druhému udělat něco dobrého z vděčnosti za to, co jsme sami z lásky a bez zásluh přijali. Je to příležitost učit děti překonávat sobectví osobní, rodinné, skupinové, národní...

NA CO O VÁNOCÍCH NEZAPOMENOUT ?

Ani při všech těch vánočních starostech a radostech, při světle vánočních svíček a dětských očích, bychom neměli na něco zapomenout: o Vánocích se po celém světě slaví narození Ježíše Krista. Tehdy před dvěma tisíci léty vstoupilo do lidských dějin něco zcela zvláštního, vzácného, jedinečného - jako výzva celému lidstvu. I naše letošní Vánoce by měly být něčím vzácným, zvláštním, byť se v našem životě opakují už kdoví po kolikáté.

Prof. Zdeněk Matějček

Kdyby se to stalo dnes...

Když hlas domluvil, ozvala se překrásná hudba a zpěv – něco tak nádherného ještě nikdy neslyšeli. A pak byla najednou zase tma a ticho. Ohromení silničáři se pořád ještě nemůžou vzpamatovat. „Viděls to taky? Slyšels to?“ ptají se jeden druhého - jakoby pořád ještě nemohli uvěřit tomu, co právě zažili. A pak se vydají na cestu, aby se podívali na to novorozenátko.

Bohu můžeš věřit, když se ti něco zdá lidským rozumem nepochopitelné a neuvěřitelné!

SPONZORSKÉ DARY A PŘÍSPĚVKY

Vaše sponzorské dary, či příspěvky lze také zasílat na **bankovní účet Farnosti Bohdaneč: 438716329/0800**, do textového pole můžete napsat své jméno, či jméno dárce a účel platby, například na provoz kostela, opravy atd. Převod peněz z bankovního účtu na druhý účet je nejvýhodnější, co se týče poplatků.

P. Stanislav Tomšíček vám na požádání vystaví potvrzení o sponzorském daru pro daňové účely. Srdečné díky za vaši štědrost!

NÁBOŽENSTVÍ PRO DOSPĚLÉ

Milí čtenáři, s velikou radostí vám opět předkládáme další, již 8. hodinu náboženství pro dospělé, které zpracoval **P. Martin Sklenář**, s jehož souhlasem postupně otiskujeme všechny jím připravené hodiny. Oživení našich znalostí a mít povědomí to k čemu se hlásíme je pro křesťany, kteří by měli víru dále předávat, velmi důležité.

Ke studiu je třeba si také najít příslušné pasáže v Bibli a prostudovat je. V případě, že by měl někdo zájem o Bibli a neví kam se obrátit, nebo nemá možnost ji koupit, může se obrátit na Annu Holubovou, která Bible může sehnat.

8. hodina – Bůh uprostřed svého lidu – historické knihy (králové Saul, David, Šalamoun)

Na konci hodiny je přiloženo velmi jednoduché schéma základních historických dat židovského národa. Chtěl bych zdůraznit velkou schematičnost a jednoduchost tohoto přehledu (nad některými daty se možná budete pozastavovat...). Dějiny židovského národa jsou mnohem komplexnější a „složitější“. Ať už je to období praotců, či obsazování Zaslíbené země... Hlubšímu studiu historie židovského národa je třeba se věnovat delší dobu, a proto bude toto téma probíráno v roce, kdy se budeme věnovat Pentateuchu a historickým knihám.

Historické knihy

První hodinu jsme se věnovali Písmu svatému. Mimo jiné jsme si říkali, jak můžeme rozdělovat knihy SZ, totiž na knihy Mojžíšovy, knihy historické, knihy prorocké a knihy sapienciální (mudroslovné) a básnické. Po té, co jsme se v minulých hodinách věnovali pěti knihám Mojžíšovým, se tuto a následující hodinu velmi krátce budeme věnovat knihám historickým. Zaměříme se na ně z toho pohledu, že nám na jedné straně ukazují nevěrnost Izraelského národa, ale zároveň nám ukazují Boha jako toho, kdo zůstává věrný, kdo je stále uprostřed svého lidu a kdo svůj lid neustále očišťuje.

Mezi historické knihy patří tyto spisy: Jozue, Soudců, Rút, 1. a 2. kniha Samuelova, 1. a 2. kniha Královská, 1. a 2. kniha Letopisů (Paralipomenon), Ezdráš, Nehemjáš, Ester, Tobijáš, Judit, 1. a 2. Makabejská

Kniha Jozue

Jestliže jsme s pátou knihou Mojžíšovou, knihou Deuteronomium, opustili Izraele před Zaslíbenou zemí, pak je vcelku logické, že následující kniha, kniha Jozue, nám vypráví o vstupu do této země a o jejím postupném osidlování¹. Cílem této knihy není popsat historické obsazení země, ale vyznat to, že tuto zemi dává svému lidu Hospodin. Proto tato kniha zhušťuje jevy a události časově i místně rozložené do života jediné generace.

Už samotný název knihy odkazuje na to, že je to Hospodin, kdo dává Izraeli tuto zemi (Jozue - Jehošua, od toho pak také Ježíš – Hospodin je spása). Kmeny sice

¹ Zde se ukazuje větší složitost Izraelských dějin. Zatímco kniha Jozue hovoří o dobytí a obsazení země, následující kniha Soudců, která vypráví o době po obsazení, představuje Izrael nesjednocený, ba dokonce jednotlivé kmeny jako proti sobě postavené. Kniha Jozue nám předkládá určitý pohled na dějiny. Ne naprosto přesně histografickou pravdu, ale ukazuje dějiny Izraele jako prostor podivuhodného Božího jednání. Pro připomenutí příkládám text z první hodiny: „... Bible hovoří pomocí těchto literárních druhů především o Bohu, o tom, kdo je a jaké jsou jeho úmysly s člověkem. Nejzřetelněji je to vidět v pojmání dějin. Knihy Písma svatého vznikají na pozadí dějinných událostí a o těchto událostech vyprávějí. Svatopisec ale pojímá dějiny jiným způsobem, než my v dnešní době. Jeho cílem není zapsat, co a jak přesně bylo, ale ukázat to, že Pánem dějin je Bůh“.

dobývají zemi vlastníma rukama, ale je to Hospodin, kdo jim zemi dává. Dobyté území je rozděleno na dvanáct částí a každá část je dána jednomu z Izraelských kmenů.

Mezi významné události, které tato kniha popisuje, je přechod přes Jordán. Vody Jordánu se rozestupují, což připomíná vyjití z Egypta, ale také první příběh o stvoření světa. Vody, které se rozestupují, otevírají prostor životu. Vody se rozestupují, když do vody vstoupí Hospodinova schrána – je to Hospodin, kdo vytváří Izraeli prostor pro život, kdo ho do tohoto prostoru, do této země, uvádí. Lid, který se před vstupem do Zaslíbené země posvětil, vstupuje do Zaslíbené země ve slavnostním průvodu (narážka na liturgii).

Prvním dobytým městem je Jericho. Ono je vstupem do celé země. Dobytí města je opět popisováno jako Hospodinův zásah a jako slavnostní procesí (tento text měl asi nejprve liturgický význam, teprve tradice ho začala vnímat historicky).

Otázka klatby

V této knize se objevuje také otázka klatby. Izrael, který vstupuje do země, má zabít všechny lidi i dobytek. Proč tak má činit? Jak je možné, že Bůh, který je láska, dává takovýto příkaz? I tento příkaz vedl některé křesťany k zavržení SZ – odmítání zlého Boha.

Pro pochopení klatby je třeba si uvědomit, že Izrael nepřichází do Zaslíbené země jako uchvatitel, ale jako dědic Božích zaslíbení – to on má žít v této zemi. Jestliže mají tedy zemřít všichni dosavadní obyvatelé, pak tím Bůh projevuje lásku vůči svému lidu (starozákonní svatopisec se dívá na dějiny z perspektivy Boha vůči svému lidu...). Nepřítel má být skutečně zahuben, nemá více škodit. Neposlušnost ve vykonání tohoto příkazu povede Izrael opakovaně k pádům (jak uvidíme v dalších dějinách Izraele, zvláště v období králů...).

Klatbu můžeme znovu číst také alegorickým způsobem. Křesťan je pozván k tomu, aby ve svém životě zničil všechno, co by ho mohlo odvádět od Boha, všechno, co je špatné, co mu brání směřovat k oné skutečné Zaslíbené zemi. To je ostatně význam zřeknutí se zla při udílení svátosti křtu, respektive při obnově křestních závazků. Pro křesťana, který se takto nezachová, který si uchovává zlé návyky, zlé vlastnosti jako něco, čeho se ve svém životě nechce vzdát, se stávají tyto skutečnosti překážkou k opravdovému vztahu s Bohem.

Kniha Soudců

Po obsazení země následuje tak zvané období Soudců (1180-1030). I když se redakční práce snaží ukázat Izrael sjednocený (soudce soudí celý Izrael), přesto je patrné, že země ještě není sjednocená, každý kmen žije svými dějinami, svými událostmi. Tato kniha nám tedy ukazuje, že osídlení Palestiny byl dlouhodobý proces.

Neštěstí, která stíhají Izraele, jsou přímým důsledkem jeho odpadu od Hospodina, ale opětovná vítězství nad nepřáteli zároveň dokazují Hospodinovu neustávající péči o svůj lid. V tomto období tedy žil Izrael v naprosté odevzdanosti Bohu, v naprosté závislosti na něm – snad v obtížném období Hospodin někoho povolá. Zatímco ostatní národy už měly své městské krále, Izraelovým jediným králem je Hospodin. Jedná se tedy o velmi charismatické období.

Kniha hovoří o 12 soudcích. Ty rozděluje na 6 velkých (někdy poměrně rozsáhlé vyprávění) a 6 malých (mnohdy známe jen jméno).

Soudci, kteří stojí za zmínku, jsou jistě:

- **Ehúd** – o něm čteme ve 3. kapitole. Prostřednictvím zákeřného činu uskutečňuje Boží výrok.
- **Debóra** – v 5. kapitole nacházíme Debóřinu píseň, která je nejstarším úryvkem Písma svatého – z 12. stol. před. Kr. (1150).
- **Gedeón** – známý je jeho rozhovor s Hospodinem, ve kterém prosí o potvrzení Hospodinova slova. S hrstkou (300 lidí) pak bojuje proti tisícům Midjánců – Hospodinova moc nespočívá v tisících... (Sd 6nn).
- **Samson** – příběh ukazuje proroka, který přináší oběť sebe sama.
- **Samuel** – poslední soudce a první prorok – on pomaže první krále, za něho začíná období králů.

Postava krále

Kolem roku 1030 př. Kr. Izraelité už dále nechtějí prožívat svůj život v určité nejistotě a závislosti na tom, zda Hospodin v době nebezpečí pošle nějakého soudce. Izraelité si proto na soudci/proroku Samuelovi vyžádali krále, jakého mají ostatní národy.

Králem Izraele je Hospodin. Vyžádání si krále je tedy do jisté míry vyjádření nespokojenosti s vládou Hospodina. Bůh ale žádost Izraele vyslychá a dává jim krále, jak si přejí – krále, jako mají ostatní národy (nedokonalé lidi, kteří mohou prohrát bitvu, kterým je třeba platit daně a budovat jim jejich dvůr...).

Král má zastupovat Hospodina před lidem. Má být viditelným zástupcem Hospodina mezi jeho lidem. Má být určitým viditelným ztělesněním Boží přítomnosti uprostřed svého lidu.

Období králů

Období králů zahrnuje roky 1030-586 a věnuje se mu celkem šest knih SZ:

- 1. a 2. Samuelova – Králové Saul (1 Samuelova) a David (2 Sam).
- 1. a 2. Královská – Šalamoun až Babylónské zajetí (586).

- 1. a 2. Paralipomenon (Letopisů) – období králů od Saula až po návrat ze zajetí.

Prvními třemi Izraelskými králi byli Saul, David a Šalamoun. O jejich životech se dočítáme v První a Druhé knize Samuelově a v První knize Královské. O králích bychom mohli znovu vyprávět mnoho. Dnes si ale řekněme jen to základní.

král Saul

Prvním králem je Saul, z kmene Benjamín (1030-1010). Jedná se o jediného židovského krále z nejudovského kmene. Ve volbě Saula za krále se spojují dva prvky. Na jednu stranu je to mladíček, člověk z nepatrného kmene a nepatrného rodu, na druhou stranu je to člověk, kterému v Izraeli není rovného. Písmo chce zdůraznit a vykreslit onen kontrast. Na jednu stranu je to člověk, který není typicky vůdčí osobností (není to politicky silná osobnost, je z nepatrného kmene), ale zároveň je pro toto poslání Hospodinem připravený a vyvolený jedinec

Saul se dvakrát zpronevěří Hospodinu (k. 13, resp. 15). V obou případech se jedná o to, že Saul neuposlechne Hospodinův příkaz. Třebaže svým jednáním chce zachránit Izraele (k. 13), respektive přinést Hospodinu jím „nevyžadovanou“ oběť (k. 15), je jeho jednání špatné. Oba příběhy ukazují, že důležitější než oběť je poslušnost vůči Hospodinu. Saulovi je odňato království a místo jeho syna se stává Hospodinovým pomazaným judovec David (16. kapitola). Saulova vláda ale ještě pár let trvá.

17. kapitola První knihy Samuelovy nám vypráví jeden z velmi známých příběhů o Davidovi a Goliášovi. Prostřednictvím Davida Hospodin znovu chrání svůj lid. Jen málo lidí si uvědomuje, že David do tohoto boje vstupuje již jako pomazaný izraelský král (i když o tom skoro nikdo neví).

Po Saulově smrti ještě stále není Izrael plně sjednocený. Nad většinou území se ujímá vlády Saulův syn Íš-bóšet. Nad Judou vládne David. Toto období trvá sedm let. Po Íš-bóšetově smrti David dobývá Jeruzalém, kde buduje královský palác a kde je i ostatními kmeny prohlášen za krále. David vládl nad Izraelem čtyřicet let. (1010-970).

král David

Jeden z prvních počinů krále Davida je ten, že přenáší Boží schránu do Jeruzaléma. Bůh se tak stává i do jisté míry „viditelně“ přítomným uprostřed svého lidu. Schrána jeho přítomnosti přebývá ve středu hlavního města Izraele.

Příslib potomka – 2 Sam 7, 8-16

Na to navazuje jeden z nejzákladnějších starozákonních textů (2 Sam 7, 8-16). David, který postavil město, chce postavit i chrám. Představuje tak vizi toho, že Hospodin bude neustále uprostřed svého lidu. Hospodin, prostřednictvím svého proroka Nátana, představuje vizi ještě daleko velkolepější.

Hospodinův příslib je vystavěn na slově dům. Dům nemusí znamenat jen kamennou stavbu, ale může vyjadřovat způsob přebývání, bytí. Hospodin tedy říká Davidovi, že ne on vybuduje dům Hospodinu, ale Hospodin vybuduje dům jemu². Vyjadřuje se tím tak, že Hospodin je skutečně neustále přítomným v dějinách izraelského národa. A nejen jeho, ale v dějinách lidstva vůbec.

V tomto úryvku zaznívá příslib Davidova potomka, jehož trůn bude upevněn navěky. *„až se naplní tvé dny a ty ulehneš ke svým otcům, dám po tobě povstat tvému potomku, který vzejde z tvého lůna, a upevním jeho království. Ten vybuduje dům pro mé jméno a já upevním jeho královský trůn navěky. Já mu budu Otcem a on mi bude synem“* (2 Sam 7, 12-14a). Tento příslib se stává jedním z nejzákladnějších příslibů starozákonní doby.

Davidův hřích

Přes velkou glorifikaci Davida svatopisec neopomíjí zaznamenat rovněž Davidův hřích (2 Sam 11). Prostřednictvím příběhu je ale ukázáno, že Hospodin dokáže jednat i skrze hřích člověka. Z Bat-šeby se narodí Šalamoun, velký král. Dokonce i Ježíš bude potomkem Bat-šeby (Mt 1,6).

Šalamoun

Davidovým následovníkem se stává jeho syn Šalamoun (970-931). Ten musí o královský trůn tvrdě bojovat, protože si na trůn činí nárok další Davidův syn, Adonijáš. Počátek Šalamounovy vlády je proto poznamenán krutými činy. Není to ale pomsta, vyřizování si účtů, ale je to úsilí odstranit vše, co by umožňovalo zásahy do Hospodinových plánů s Izraelským královstvím.

Chvála Šalamouna začíná zmínkou, že miloval Hospodina. Šalamoun vykonává v Gibeónu oběť, po které se mu ve snu zjevuje Hospodin a nabízí mu splnění přání. Šalamoun si žádá „srdce vnímavé, aby mohl soudit tvůj lid a dovedl rozlišovat mezi dobrem a zlem“. Hned potom se projevuje Šalamounova moudrost při soudu dvou nevěstek. Šalamoun je tak hned od začátku líčen jako

² Toto není jen zásadní úryvek židovské tradice a mesiánských očekávání, ale je to rovněž zásadní úryvek pro vnímání duchovního života. Bůh nechce být jen tím, koho zveme do svého života, do svého středu, ale chce být tím, kdo náš život buduje. Tedy ne jen tím, komu patří část našeho života, ale tím, kdo náš život vytváří, kdo mu dává smysl...

výjimečná postava. I za Davida byli proroci. Teď umlkají, protože Šalamoun hovoří s Bohem přímo.

Větší část zprávy o Šalamounově vládě je věnována jeho stavbě chrámu. Šalamoun tak uskutečňuje zaslíbení z 2 Sam 7 o vybudování Hospodinova chrámu.

Období prvních tří králů je významným obdobím Izraelských dějin. Jsou to postavy, o kterých se říká, že byly při pomazání na krále uchváceny Hospodinovým duchem. Byly zřetelným „zviditelněním“ Boží vlády. Ale i toto období má svůj konec. V následujících staletích se začne naplňovat žádost izraelského národa – mít krále, jako mají ostatní národy. Následující panovníci budou většinou špatnými vládci, o kterých svatopisec bude vyprávět, že dělali to, co je zlé v Hospodinových očích. Ti, kteří měli zastupovat Boha na zemi, měli být prostředníky Božího panování, se stávají těmi, kdo odvádějí Izraele od Hospodina.

Dějiny Izraele

cca 1400 – 1200 doba praotců

cca 1350 -1180 vstup kmenů do Zaslíbené země

cca 1225 vyjití z Egypta

cca 1180 – 1030 období soudců (Debóra, Samson...)

cca 1030 – 586 období králů (kromě Saula kmen Juda)

1030 – 931 první tři králové (Saul, David, Šalamoun)

931 rozdělení země (po Šalamounovi)

<p><u>1. Severní království (Izrael) – 10 kmenů</u> 8. stol. období proroků Eliáše a Elizea</p>	<p><u>2. Judsko (Juda a Benjamín)</u> 8. stol. král Chizkijáš 622 Jošijášova reforma 597 První dobytí Jeruzaléma 586 Dobyetí a zničení Jeruzaléma (babylónský král Nabuchodonosor) 538 Kýrův výnos – možnost návratu do Zaslíbené - obnova města, chrámu... 515 znovuvysvěcení chrámu až do Ježíšovy doby pod neustálou nadvládou někoho jiného – Peršané, Egypt, Řecko, Řím</p>
--	--

Nabízené otázky k snadnějšímu studiu

1. O čem nám vyprávějí knihy historické?
2. Jaká kniha nám podává zprávu o osidlování Zaslíbené země?
3. Na které úryvky odkazuje zpráva o přejití Jordánu?
4. Co vyjadřuje příběh o přejití Jordánu?
5. Kdy hovoříme o období soudců?
6. Kdo to byl izraelský soudce?
7. Vyjmenuj alespoň čtyři soudce.
8. Proč chtěl Izrael krále?
9. Kdy hovoříme o období králů?
10. Jak se jmenovali první tři Izraelští králové?
11. Které knihy nám vyprávějí o Izraelských králích?
12. Kdo byl prvním Izraelským králem (z jakého kmene)?
13. Co vyjadřuje pomazání Saula za krále?
14. Kdy vládl král Saul?
15. Kde se dočítáme o Davidově pomazání na krále?
16. Kde si můžeme přečíst zprávu o Davidově boji s Goliášem?
17. Proč jsou Saul a jeho potomstvo zbaveni královské vlády?
18. Z jakého kmene byl David a následní králové?
19. Kdy vládl David?
20. Jaké pozitivní poselství je vyjádřeno ve zprávě o Davidově hříchu?
21. V čem spočívala Davidova vize umístit Boží schránu v Jeruzalémě?
22. Bůh nepřijímá vizi Davida, ale přichází s jinou vizí. S jakou?
23. Kde se dočítáme o příslibu potomka na Davidův trůn?
24. Čím je úryvek 2 Sam 7, 8-16 důležitý pro nás?
25. Kdy vládl Šalamoun?
26. Co víme o Šalamounovi?

Nezapomeňte si nechat zapsat intence na nový rok

Chceme vás informovat, že pro zapsání intence – sloužení mše svaté za vaše rodiny, nebo za zemřelé je třeba si opět, laskavě, zajít za P. Tomšíčkem a dohodnout si s ním datum.

Intence se již nepřepisují z roka na rok, ale je třeba si o ně znovu požádat buď někdy po bohoslužbě, nebo si zavolat a dohodnout si datum na příští rok.

PODĚKOVÁNÍ za chod a údržbu kostelů

„Služte Pánu s radostí“ Bible, Žalm 99,1

- ✧ *kostelníkům:* panu Josefu Holubovi, panu Miroslavu Petrusovi, Josefu Laudátovi
- ✧ *varhaníkům:* paní Martině Uttendorfské, Ing. Janu Veletovi, paní Stáně Mrázkové, prof. Zdeňku Uhlířovi, Mgr Libuši Nádvorníkové
- ✧ *ministrantům:* Tomášovi a Anežce Uttendorfským, Honzíkovi a Pepčovi Mudrochovým, Ester a Filipovi Mlčochovým, Alžbětce a Margarétce Hrabčákovým
- ✧ *za čtení z Písma:* manželům Mrázkovým, paní J. Mudrochové, B. Laudátové, E. Hrabčákové, D. Mlčochové, A. Holubové
- ✧ *za květinové dary pro výzdobu a příspěvky na ně - paním:* Marii Batelkové, Miladě Kopecké, Martě Stehlíkové, Marii Čaloudové, A. Píchové, pí Klečákové, pí Brůnové, pí Dvořákové, Hurtové, E. Tvrdíkové, A. Holubové, J. Píchové
- ✧ *za ozdobné světelné růžičky, které darovala* paní Jindra Bobková
- ✧ *za adventní věnec:* Martám – Stehlíkové za zelený věncový základ a Martě Holubové za ozdobení věnce
- ✧ *za vánoční stromky:* panu Pavlu Hlavovi
- ✧ *za úklid kostela v Bohdanči a Třebětíně před Vánoce:* panu Josefu Holubovi, Anně Holubové, Stanislavu Petrusovi
- ✧ *za instalování Betléma:* panu J. Holubovi, S. Petrusovi, J. Veletovi
- ✧ *za smrkové chvojky a větvičky pro výzdobu:* pí. Vlastě Tvrdíkové
- ✧ *za vánoční výzdobu kostela:* paní Anně Holubové
- ✧ *za celoroční přípravu farního Zpravodaje:* členům redakce
- ✧ *za kopírování Zpravodajů:* Obecní knihovně Bohdaneč – knihovnici a nejmenovaným, Bohu známým dárcům
- ✧ *členům farní rady:* za jejich činnost a práci pro farnost
- ✧ *za zástup P. Tomšíčka:* P. Luboru Dobešovi
- ✧ *všem našim dárcům, přispěvatelům, příznivcům, sponzorům a spolupracovníkům*
- ✧ *P. Tomšíčkovi za duchovní správu a nám všem za účast na slavení bohoslužeb během roku, pomoc, příspěvky, na chod a opravu kostelů, za modlitby.*

Kapitoly z Liturgiky 3.

Znamení zbožnosti – k symbolice bohoslužebných předmětů Křtelnice

V jedné z prvních kapitol Janova evangelia zachytil jeho autor pozoruhodný rozhovor mezi Ježíšem a členem židovské velerady Nikodémem. Tomu zjevně nedaly spát události, které se staly asi krátce před tím, než se on sám s Ježíšem setkal. Nedaleko od Jeruzaléma působila v té době osobnost, za kterou přicházely zástupy z blízkého i dalekého okolí. Byl to Jan, později zvaný Křtitel.

Upínaly se k němu naděje celého lidu, zda-li není oním očekávaným Mesiášem. Toto očekávání Jan odmítl, ale prohlásil: „*Nevím, kdo to je, ale přicházím křtít, aby ho (Mesiáše) poznal Izrael.*“ (srov. J 1,31). Když však za ním přišel Ježíš, hned ho pokřtil. A právě Nikodému Ježíš řekl: „*Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.*“ (J 3, 3) Přiznejme si, společně s Nikodémem bychom odpověděli: „*Jak se může člověk narodit, když je už starý? Nemůže přece vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit*“ (J 3, 4). Křtelnice či baptistérium je tím místem, kde nalezneme odpověď. Voda je bezprostředně spojena se životem. To potvrzují vědci, když hledají původ života na zemi, a stejnou odpověď dávají i teologové, když citují počátek biblické knihy Genesis se slavnou pasáží, že se „*Duch Boží vznášel nad vodami*“ (Gn 1,2). A do třetice to dosvědčuje i lidská zkušenost: každý člověk se rodí v plodové vodě v matčině lůně. Se všemi zmíněnými aspekty si v symbolické rovině pohrávali proroci a svatopisci Starého zákona, když popisovali velké spásné skutky Boží v dějinách. Ježíš sám byl pokřtěn ve vodách Jordánu. Nesmývá však zde své hříchy, ale naopak, zcela se ztotožňuje s údělem hříšníka, za kterého později umírá na kříži a pro kterého přemáhá smrt. Zároveň však dává svým učedníkům příkaz „*křtít všechny národy*“ (Mt 28,19) a slavit posvátnou hostinu jeho lásky jako památku na něj (tj. eucharistii). Církev od svého počátku přijímala do svého středu dospělé, děti i novorozence. Zpočátku se však křtilo v přírodní tekoucí nebo pramenité vodě. Velmi záhy však vznikají i samostatná místa uzpůsobená ke křtu dospělých ve formě jakýchsi bazénů, které umožnily dospělého katechumena zcela ponořit. V pozdějších stoletích se však už děti rodily do křesťanských manželství a konvertitů valem ubývalo. Zmenšila se tedy i křestní místa: baptisterium se stalo křtelnicí. Smysl obřadu, jeho hloubka a krása však zůstala stejná. Měnil se jen způsob výtvarné výzdoby, nikoliv však její důvod: místo, kde začíná v pravém slova smyslu křesťanův život, má být tím místem nejkrásnějším...

křtelnice v Bohdanči

Podle reformních zásad Tridentského koncilu měl být každý kostel uspořádán tak, aby bylo možné každou svátost, a především eucharistii, slavit co nejdůstojnějším způsobem. V novostavbách městských kostelů proto byla křtitelnici určena zvláštní kaple co nejvíce naplněná světlem na evangelní straně a co nejbližší hlavnímu vchodu, protože je svátostí počátku. Pokud to však nebylo možné, bylo pro ni třeba najít co nejčestnější místo v lodi kostela, obvykle v patě vítězného oblouku. Otcům koncilu zvláště záleželo, aby křtitelnice byla hodnotným uměleckým dílem. Nejvhodnějším materiálem pro novou křtitelnici je mramor či jiný kvalitní kámen, aby se tu naznačila kontinuita s komunitami prvních křesťanů a jejich praxí křtít v kamenných bazénech. Připouštěli však i železo bronz či jiný vhodný kov a v případě chudších kostelů i dřevo s vloženou kovovým umyvadlem. Od 16. století se více objevují křtitelnice podobající se uzavřenému ciboriu, tj. na sloupku či pilastru široce rozevřenou nádržkou v podobě kupy kalicha. Podoba ciboria, tedy uzavřené nádoby, ve které v kostele se uchovává eucharistická zásoba pro umírající a nemocné, viditelně propojovala dvě nejdůležitější svátosti, které podle katolické věrouky nelze od sebe oddělit, tj. samotný křest, kterým křesťanův život začíná a svatým přijímáním, kterým vrcholí, když je podle Kristova příkazu „to konejte na mou památku“ živen pro pravý život v „těle“ i pro budoucí věky.

P. Radek Martinek

***„Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!
Každé údolí at' je zasypano, každá hora a každý pahorek srovnán;
kde je co křivého, at' je narovnáno, cesty hrbolaté at' se uhladí!
A každý člověk uvidí Boží spásu.“ (srov. Lk 3,6)***

Náš život je cesta. Cesta, která není stále stejná – někdy je to asfaltka, někdy jsou tam výmoly, někdy je to úzká pěšinka nebo cesta krásnou přírodou, někdy musíme překonávat překážky... A někdy se i stane, že zabloudíme a pak to musíme vzít oklikou. Nástrahy na naší cestě se ale dají zdolat, máme-li cíl.

„Já jsem cesta“, říká o sobě Ježíš. Následovat Ježíše – převzít jeho „životní styl“ – je vlastně cílem cesty každého křesťana. Je to jednoznačné, univerzální zadání, jehož aplikace je však jedinečná tak jako každý z nás je jedinečný.

Někdy se ale stává, že se nám cíl ztrácí. Potom neškodí se na cestě zastavit, zrekapitulovat svoje dosavadní putování, znovu se zaměřit na cíl a případně dle toho změnit směr.

Na naší cestě naštěstí nejdeme sami. Přijmeme-li Ježíšův „životní styl“ za svůj, můžeme také druhým pomáhat při zdolávání jejich někdy hrbolatých a nerovných cest a ukazovat na Ježíše jako na cíl, za kterým stojí za to jít. Pro Ježíše bylo charakteristické bytí pro druhé. To můžeme druhým předávat různými způsoby - milosrdenstvím, odpuštěním, smířením, povzbuzením, předáváním naděje...

Bude-li cílem naší cesty Ježíš, můžeme napomáhat šíření evangelia (srov. Flp 1,5), aby Boží spásu mohl vidět každý člověk.

(zdroj: Víra.cz)

Nabízené odpovědi k snadnějšímu studiu náboženství ke straně 16

1. O životě Izraele v Zaslíbené zemi, o tom, jak se Bůh s láskou stará o svůj lid, i když ten je mu častokrát nevěrný.
2. Kniha Jozue.
3. Na příběh o vyjití z Egypta, respektive na první zprávu o stvoření světa.
4. Zaslíbená země je zemí určenou pro život (rozdělení vod) a je dána Izraeli Hospodinem (vody se rozevřou po té, co je do vody vnesena schrána).
5. 1180-1030
6. Člověk, kterého povolal Bůh. Jeho úkolem bylo vysvobodit Boží lid z hrozícího nebezpečí.
7. Samson, Debora, Gedeon, Samuel...
8. Protože nechtěl žít v neustálé nejistotě, zda Bůh pošle v době nebezpečí nějakého zachránce (soudce).
9. 1030-586
10. Saul, David, Šalamoun.
11. 1.a2. Samuelova a 1.a2. Královská, resp. 1. a 2. Paralipomenon (Letopisů).
12. Saul (z kmene Benjamín).
13. Že je Hospodinem vybrán člověk, který se na první pohled k tomu nehodí (je malý, z malého kmene – Benjamín - maličký), ale zároveň je to ten, kdo byl k této službě připravován (nebyl mu rovný).
14. 1030-1010
15. 1 Sam 16.
16. 1 Sam 17 (David je už pomazaný za krále).
17. Protože Saul neuposlechl Boha. Dal přednost oběti před poslušností.
18. Z kmene Juda.
19. 1010-970.
20. Že Bůh dokáže využít i lidského selhání k uskutečnění svých záměrů.
21. Bůh bude „viditelným způsobem“ uprostřed svého lidu.
22. To on vybuduje dům Davidovi – nebude jen uprostřed svého lidu, ale on svůj lid buduje.
23. 2 Sam 7, 8-16.
24. Je velmi důležitý pro náš duchovní život. Bůh nechce být jen naším „hostem“, ale chce být tím, kdo náš život buduje.
25. 970-930
26. Že byl moudrým králem a že vybuďoval v Jeruzalémě chrám.

ZPRÁVY Z KNIHOVNY

Tvořeníčko – výroba adventních věnců

V sobotu, 21. listopadu, se na patře nad knihovnou sešli všichni, kteří si chtěli vyrobit svůj adventní věnec, místnost se proměnila v jedno velké pracoviště. Ten, kdo měl svůj věncový základ, začal rovnou s výzdobou a někdo si věnec teprve musel vyrobit. K výzdobě jsme měli větvičky ze smrků, jedliček, také ohebné březové větvičky, borové a modřínové šišky, bukvice, pecky ze švestek a meruněk, sušené pomerančové plátky, skořici a také voňavý badyán dále stříbrné a zlaté gelové zdobení a další drobné ozdůbky. Věnce se začaly zdobit a nápady se postupně přenášely na zelené základy z větviček. Za nedlouho se na pracovním stole objevilo plno originálních adventních věnců, každý byl velmi krásný, kdo dříve skončil, vyrobil si ještě například věnec na pověšení na dveře, nebo svícínek, či jiné vánoční dekorace, které mohou zkrášlit domovy. Nakonec, jako překvapení pro všechny, kteří na tvořivé setkání přišli, připravila knihovnice drobnou ozdůbku – andílka z korálků, kterého si všichni jednoduchým způsobem složili. Někteří se dostavili s mladšími sourozenci, nebo brásky, kteří, ale dali přednost před

vyráběním věnce, hrám ve vedlejší místnosti a užili si odpoledne po svém. Venku se pomalu šerilo a také začal drobně padat první letošní sníh, ze kterého měly, zejména děti, velkou radost a z oken pozorovaly poletující sněhové vločky. K večeru se všichni rozcházeli domů se svými výtvary a určitě tím udělali radost nejen sobě, ale i blízkým doma a o první adventní neděli si mohli zapálit první svíčku na svém věnci. Další tvořeníčko se bude konat 12. prosince, ve 14.00, ve společenské místnosti bohdanečské fary, kde se bude tavit vosk, ze kterého se vyrobí zvonky, jako vánoční ozdoby. *A.H.*

knihovnice objednala 20 kusů nových umělohmotných stojánků na knihy, místo stojánků z drátů, které se nenašly po rekonstrukci knihovny, nové stojánky jsou nenápadné a estetické

do knihovny nám přibudou 2 nové knihy – první kniha se jmenuje Život a móda v ulicích protektorátu, druhá kniha pojednává o tomto kraji a jeho sakrálních památkách, až budou proplaceny na Obecním úřadě v Bohdanči, který je zřizovatelem knihovny k zapůjčení budou čtenářům po novém roce v knihovně během otevírací doby, **každou sobotu od 9. do 11. hodin.**

Krátce...

- ❖ na prosincové, veřejné schůzi Obecního zastupitelstva v Bohdanči, kromě jiného, přečetl starosta Ing. J. Juna přítomným dopis z Biskupství v Hradci Králové, ve kterém Biskupství nepovoluje odprodej farní zahrady v Bohdanči (členové farní rady na jednání farní rady jednomyslně odhlasovali, že se farní zahrada, ani budova fary, ani park kolem kostela v Bohdanči nebudou dále prodávat, ani se nedarují a vlastníkem zůstává Farnost Bohdaneč, členové farní rady navrhli několik možností, jak dále tento majetek využít a spravovat v rámci Farnosti a budou na toto téma ještě dále jednat na schůzi farní rady v novém roce). Farní zahrada, fara a také park kolem kostela nadále zůstávají v majetku Farnosti Bohdaneč. Starosta také přečetl návrh Obce Bohdaneč na koupi farních pozemků za dětským hřištěm směrem na Prostřední Ves a ke hřbitovu a také pruh církevních pozemků od dětského hřiště, směrem k hotelu Agnes a Pílskému rybníku. V současné době je obecně stop – stav na odprodej jakéhokoliv církevního majetku.
- ❖ **další číslo našeho Zpravodaje** vyjde na jaře, časopis vychází 4x do roka, je neprodejný, pouze pro účely RK farnosti Bohdaneč, nová čísla naleznete opět na obvyklých místech v kostele v Bohdanči, nebo v našich filiálních kostelích, náklady na výtisk jednoho čísla činí asi 8 korun a jeho znění je rovněž k nahlédnutí na našich webových stránkách
- ❖ budeme vděčni všem, kdo doručí výtisky nemohoucím bratrům a sestrám z Farnosti, ve svém okolí
- ❖ články, příspěvky, připomínky, náměty v jakékoli podobě jsou vítány
- ❖ **všechna čísla doposud vydaných Zpravodajů, vytištěná barevně, naleznete k zapůjčení také v knihovnách – v Bohdanči a v Bělé**, v případě, že někomu čísla chybí a má o ně zájem, obraťte se laskavě na redakční radu, kontakt je vzadu na poslední stránce, čísla vám budou dotištěna

Proběhlo:

- ✻ křtiny Emilky Hrabčákové o Havelském posvícení v Bohdanči

Plánované akce:

- ✻ vzdělávací setkání – pozvání zajímavých hostů
- ✻ setkání farníků při různých příležitostech během roku
- ✻ výlety na poutní a zajímavá místa
- ✻ koncerty
- ✻ další akce, které se budou postupně vyhlašovat

**Poděkování
za tisk a sešití:
Obecní knihovně
Bohdaneč
a Anně Holubové**

Akce z okolí:

- ✻ **2. 1. 2016, ve 14.30, na Husově náměstí v Ledči n/S.- Živý Betlém**, připomínka toho, co se událo před dvěma tisíci lety v malé vesničce Betlémě, pořádá a srdečně zve Farnost – děkanství Ledec nad Sázavou.

POŽEHNANÝ NOVÝ ROK 2016

Áronovské požehnání

Ať Hospodin Ti žehná a chrání Tě.

*Ať Hospodin rozjasní nad Tebou svou tvář
a je Ti milostiv.*

*Ať Hospodin obrátí k Tobě svou tvář
a obdaří Tě pokojem.“*

*Bible, 4. kniha Mojžíšova 6 kapitola,
verše 24-26.*

Římskokatolická farnost Bohdaneč

Farnost pořádá bohoslužby a duchovní setkání

Kontaktní údaje: **Mgr. Stanislav Tomšíček**
Mobil: +420 732 513 972
Telefon: +420 327 591 170
E-mail: rkfzbraslavice@gmail.com
www. **farnostbohdanec.estranky.cz**

Kostelník v Bohdanči: pan Josef Holub
Kostelník v Třebětíně: pan Miroslav Petrus
Kostelník v Michalovicích: pan Josef Laudát

POŘAD BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH

24.12. Štědrý den	17.00	Mše svatá P. Tomšíček	BOHDANEČ
25.12. Hod Boží vánoční	9.45	Mše sv. P. Tomšíček	BOHDANEČ
26.12. Svátek sv. Štěpána	9.45	Mše sv. P. Tomšíček	TŘEBĚTÍN
27.12. Svátek sv. rodiny	9.45	Mše sv. P. Tomšíček	BOHDANEČ
1.1. Nový rok	9.45	Mše sv. P. Tomšíček	BOHDANEČ
3.1. Tři králové	9.45	Mše sv. P. Tomšíček	BOHDANEČ
10.1. Křest Páně	9.45	Mše sv. P. Tomšíček	BOHDANEČ

POŘAD BOHOSLUŽEB BĚHEM ROKU

Neděle	9.45 Mše svatá	Bohdaneč
Středa	18.00 Mše svatá	Bohdaneč
Podle ohlášek v kostele v Bohdanči a na vývěskách - Třebětín		
Podle ohlášek v kostele v Bohdanči a na vývěskách - Michalovice		

ŘK farnost Bohdaneč sdružuje:

*Bohdaneč - kostel Zvěstování Páně; kaple Nejsvětější Trojice;
 Bělá – kaple sv. Jana Nepomuckého; Dědice – kaple sv. Petra a Pavla;
 Dvorecko; Hlohov; Hostkovice; Kotoučov; Michalovice – kostel sv. Matouše
 apoštola a evangelisty; Nová Louka; Prostřední Ves; Řeplice - kaple
 Navštívení Panny Marie; Šlechtín – kaple Všech svatých; Tasice, Třebětín –
 kostel Navštívení Panny Marie; Vickovice – kaple Nejsvětější Trojice.*

Informační letáček ŘK farnosti Bohdaneč

články a příspěvky vítány

Redakční rada: P. Mgr. Stanislav Tomšíček

Bc. Anna Holubová, Bc. Bohunka Laudátová, Jana Laudátová

Kontakt:

redakcefarnihocasopisu@seznam.cz